

ורדה ויזלמיר-רוזאל
אבל לי לא הייתה מעולם חווייה לטביתו

לעצמי שיאסרו על אדם לחיות בביתו שלו. הרי זוהי כתובתו של אמנון: כך רשום במישרה הפנים ובכל מקום.

מה רוצים ממנו? אנחנו מגישים בג"ץ (ראה מסורת). לא, לא השכנו מה יהיה אם הבג"ץ ייכשל, זה לא נראה לי מציאותי...

כאן איבדה הפסיכולוגית מעט משי לוויה ומביטחונה, וניסתה לתחקר אור חי, לאורך ולרחב, איך מעריך פרקליט טו של אמנון את הסיכויים. נורא רציני חי לכתוב מיכתב לרננים, המשיכה, ולשאל אותם: איך אתם מעיזים? ר עוד על סמך איזו כתבה לאימרוויקת, מטעה!

ברור שהכתבה עשתה לי נזק. במר בנים רבים, לא רק במובן המישפטי. מה לעשות שיש בי אלמנט של השיפה? אבל זהו רק ספר: עם הספר אני מרגישה נהדר, אבל הרגשתי מופתעת מהכר תרות הוולגריזם שקישרו את הכתבה, מהציוטים המטעים. נכון, לספר יש טון של וירוי, והוא נכתב בשעת משי בר.

אשה שבירה

למחרת טיפלנה אלי ורדה ונשמעה כל-כך מתוחה שהכניסה אותי למתח: "לא ישנתי כל הלילה", התוודתה, "אני מודאגת מהכתבה (כי העולם הזה). אחרי שנכוויתי פעם אחת ונגרם לי נזק שכזה..."

אחרי-כך ביקשה כמה נקשות, ונשמעה כל-כך שבירה, כל-כך רחוקה מן האשה האחרת המתוחכמת, המפורסמת, הקארייריסטית, שגברים מתמוסס טים לרגליה, כל-כך שונה ועדינה מזה אשה שאמרה, רק לפני כמה שבועות, בסוף הכתבה המפורסמת: "אהבתי את הקטע שהיא (הגיבורה) אומרת לו, ש היא רוצה לזיין לו את החיים. אני מודי לה עם זה!"

מובן שנענית לבקשותיה, והשמתי תי כמה פרטים.

כשיש התעלמות מחוללת. קשה להגיד את הפירסום הפרובוקטיבי בעיתון כ-אינ תגובה". שאלתי את ורדה, אשה פיקחת הנשמעת כהגינות למדי, מדוע לא התאפקה והמתנה בפירסום סיפורה הוושפני עד שהגבר שלה יזכה בגט המיוחל.

את יודעת משהו? עכשיו תפסת אותי בלי תשובה, פשוט אין לי תשובה בשבילך!

אמנון פשוט לא האמין שהוא לא יקבל גט. איזו אשה תרצה לכפות

נאת דפנה ברק

עצמה, ככאלה אמצעים, על גבר שלא רוצה בה? אה? היחסים שם היו גרועים בלי כל קשר אלי!

כן, כן, בהחלט, ברור שהכיר אותי לפני שעזב את הבית, אבל שלא ינסו לצייר לי תמונה שעל פיה הכל היה מושלם עד שהכיר אותי. פשוט לא היי ממנו, שיהיה אומלל כל חייו? שלא יבנה חיים חדשים?

הרבנים פסקו מה שפסקו, אך אין זאת אומרת שהם סבורים שעל ז'קונט להיות אומלל, במשך כל חייו, בגלל בחירה מוטעית, חוסר שיקול-דעת רגעי או לחצים אחרים, שגרמו לו לשאת אשה. זוהי פשוט החלטת-ביניים, במיסי גרת מאבקה-גירושין בינו לבין אשתו. שאלתי את בני-הזוג האסורים זה על זה, לפי שעה, ולפי רעתו של הרב צימבליסט, מה קורה בינתיים.

ורדה ניסתה להישמע עליוה, כשארה: "הנה, בזמן שאנחנו משוחחים איך תך, אנחנו יושבים ואוכלים להנאתנו ארוחת-צהריים. כן, ביחד. זה שהחרי מייניים משתולל לאור השמש אינו אומר עדיין מאומה לגבינו."

אחרי כמה שעות נשמעה מתוחה יור תר: "אני לא רוצה להרגיז את הרבנים. חשבתי שטרופאל יכולים לקרות המון דברים שמישראל, אבל לא שיערתי

חווייה לטבית! בספר כתוב שאין כל קשר בין המסופר לבין המציאות! גם כל הרימוז הזה של אשה, הלו קחת גבר ממישהו אחרת... נו, באמת! נהדמתי מכר! אמנון עזב את ביתו בספטמבר 1985 וגר, במשך שנה, בדירת-יחידה בחולון. הוא הביא לשם את הילד, ונזהר מלהפגיש אותי איתו, כדי שלא להבדיל. הוא עבר לגור איתי רק אחרי שאשתו התחילה להטריד אותי בטלפונים, ובכל מיני שיטות — ובעי רותיך יסמרו אם תשמעי עליהן, אין לך מושג!

קיבלתי חרפות בטלפון, איומים. הופצו רכילות. יש לי עדויות, הקי לטות.

אחרי שישה שבועות כאלה נאל-צתי להתלונן במישטרה. יש שם תיק. ביטלתי את התלונה רק אחרי שאושי פזה בבית-חולים. נאלצתי לסדר מענה אוטומטי, כל מיני סידורים, אל תשאלו.

אחרי כל זאת עוד הגיע, בשבוע שעבר, הצו. הורעוטי מכך שאשה מבקשת צו כזה, שלוש וחצי שנים אחרי שבעלה עזב את הבית! עכשיו היא מנסה להחזיר אותו הביתה? הוא בחיים לא יחזור אליה!

בשביל מה כל זה טוב? מה היא מנסה, להפריע לנו? שתחיה את חייה, ותיתן לנו לחיות!

מה, בסך הכל, הוא עשה לה? או לא הסתדר להם, הם לא מתאימים זה לזה, שתיתן לו לחיות? הרי גבר לא קם ועיוב וילה וילד שהוא כל-כך אוהב, אלא אם הגיעו מים עד נפש, אלא אם הוא לא יכול יותר! אמנון גידל את הילד שנה שלמה, כשאשתו לא יכולה היתה לעי שות זאת. שתעזוב אותנו, ושתפסיק להטרידו!

אנחנו אוכלים ביחד!

ה טרדות, יאמר כל פסיכולוג מתחיל, מפסיקות כשאין תגובה,

כל סרקליט מתחיל היה מייגע לבני-זוג, במד צבם של ורדה ואמנון, שלא לפרסם את דבר הרומאן ביניהם, עד שאמנון יזכה בגט. הפירסום בעניינם הזיק?

עקרונית את צורתך, אבל אמנון לא עזב את הבית הישר לביתה של ורדה. היתה לו תחנת-ביניים — דירה שכורה. הוא אמנם הכיר את ורדה קודם-לכן, אבל רק אחרי-כך עבר לגור איתה. בין בני-הזוג ז'קונט היו בעיות לרוב, ללא שום קשר לאהבתו אליה.

באשר לעניין העקרוני, מאוד התקוממתי נגד הכתבה בידענות אחדונות. נוצר גם רושם, כאילו ורדה לקחה גבר מאשה אחרת. זהו רושם מטעה!

זכור לך מיקרה שבו היו לצו כזה, שיניים? היה לי מיקרה שבו הוצאתי צו, שאסר על אשה להכניס גבר מסיים הביתה. היא עברה על הצו והכאנו מישטרה. אבל זה היה מיקרה שונה לחלוטין: הדירה היתה שייכת לבעל, שבסמו השגתי את הצו. היתה כאן בעיית רכוש. גבר זה הסתובב בתוך רכוש, וזה פגע בו.

צפית מראש לבעיות, אחרי פירסום הכתבה בעניין מרשך?

לא הייתי שבע-נחת, בלשון המעטה, מהפירסום. הכתבה לא תיארה את המציאות. תרגישי שהיה מדובר בזוג בעייתי לפני שהופיעה אשה אחרת.

מה הלאה? אני מגיש עתירה לבג"ץ, שתבקש לקבוע שהצו מבוטל. שהצו ניתן בחוסר-סמכות.

העתירה תוגש השבוע.

מה יקרה אם תפסיד בבג"ץ?

תמיד ישנה האפשרות שאפסיד. אבל על פי התקדימים, אין זה סביר, ולכן אל לבני-הזוג לדאוג.

הצו הזה עלול להזיק לבני-הזוג להינשא, אחרי שאמנון יזכה בתואר "גרוש"?

מה, לא שמעת על ההפליה בין גבר לאשה ברצינות? גבר — אם הוא קיים יחסים עם מישהי בעור שהוא נשוי — שינושם לו, העיקר ההנאה, הוא יכול להתחתן איתה. לעומת זאת, אם אשה נשואת קיימה יחסים עם זר ולא פעם אחת — היא אסורה לבעלה ולבעלה.

מה מסתתר מאחורי שלל הפיקנטריה הזאת?

זהו רק מישחק טקטי, שמטרתו להשיג יותר אמצעים חומרניים במיטגרת מאבקה-גירושין. זוהי מלחמת-עצבים, מי יישבר ראשון. הגברת השלימה מזמן עם אוכרן הבעל. הוא לא רוצה אותה, מה אפשר לעשותו הבעיה היא של חלוקת-רכוש, עם סממנים מוכרים של נקמה. היא יודעת שהוא לא יחזור אליה, וסתם נהנית מזה שהיא מקלקלת לאחור. בעצם, היא מקלקלת לו, מתנקמת בו! אלה הם מרכיבים שכיחים במישפטי-גירושין. אלה הם חוקי המישחק.

"סממנים של נקמה!"

רכים לאכוף צו כזה: עליי פנייה למישטרה-ישראל ולפי פקודת כיוון בית-המשפט. באיכותה של האשה (של ז'קונט) הצהיר שעל כך הם מתכוונים ללכת, אם וכאשר. עניין זה כרוך בקנס או במאסר.

צו כזה, ותגובת הנוגעים בדבר, משפיעים על הליך הגירושין?

ברוך-ככל, צו כזה הוא חלק מהליך-הגירושין. הבקשה לצו זה נועדה לקנטר. היא כאה מאת אשה מיסכנה, שהחליטה להטריד ולהפריע בכל השיטות בעולם. הבקשה מופנית, על פי רוב, לאותו בית-הדין הדין בגירושין. בית-הדין עלול לומר לגבר: עזוב את אהבתך, ואם לא — אנחנו נסיק מסקנות.

כלומר: תשלם מוזנות גבוהים יותר, או תפסיד רכוש רב יותר לטובת האשה.

בבית-הדין הרבני, שגור צו זה, ישנה תביעה-גירושין מצד אמנון ותביעה תמוהה לשלום-בית מצד האשה. יש לנו תמונות של אמנון כשהוא שרוט עליי אשתו, אשה שהתרועעה עם גבר אחרים.

נו באמת, זוהי טענה מקובלת במיקרים כאלה...

כן, זוהי טענה מקובלת מאוד.

איזו סמכות היקנה המחוקק לבתי-הדין הרבניים?

זהו, זאת השאלה! המחוקק נתן לבתי-הדין הרבניים לרון בענייני-אישות, כמו מזונות, חלוקת-רכוש, סידורים לגבי ילדים של בני-זוג מתגרשים. אבל מי שמסמנים על המוסר

עבר לפיקנטריה העסיסית שבסיפורם של בני-הזוג ריאלי-ז'קונט, מעלה צו בית-הדין הרבני שוב את הפער שבין החיים היומיומיים, המורדניים, במדינת-ישראל של 1989 לבין כפיפותם של היי-האישות למערכת בתי-הדין הרבניים. אמות-המידה שלהם מולידות, לעי תים, אבסורד, כמו הצו שניתן השבוע, המנסה להכתיב לאדם עם מי להיפגש והיכן להתגורר.

הרב שלמה דיכובסקי, שהתמנה באחרונה כדיון בבית-הדין הרבני הגדול בירושלים, הדגיש בהרצאה לפני עורכי-דין בדרום-הארץ פער מהותי זה: "רוב הדיינים בבתי-הדין הרבניים בארץ מתייחסים לבתי-המשפט האזרחיים של המדינה כאל ערכאות של גויים, בעיקבות מה שפסק בזמנו החזון-איש". הרב הודה בכך שהמערכת הנוכחית של השיפוט בענייני המעמד האישי נגועה בליקויים רבים, הקשורים ברבי-הסמכויות בין בתי-הדין הרבניים ובתי-המשפט האזרחיים. הוא הציע להקים ועדה משותפת לדייני בתי-הדין הרבני הגדול ולשפטי בית-המשפט העליון, כדי לבחון את סמכות-השיפוט הכפולה ולמצוא דרכים לפתור את הבעיה.

בינתיים נוצרים אבסורדים, כמו סיפור זה. ביקשתי לבדוק את המצב, עם המישפטן מיכאל תאופיג, מומחה לענייני-אישות, המייצג את אמנון ז'קונט:

האם זהו צו הדין?

ישנם בתי-דין רבניים, המהססים לאסור מיפגשים כאלה. בראש ההרכב עומד הדיין חיים צימבליסט (הדיין במיקרה זה), הידוע בכך שהוא סובל מעורף החלטות. זה גם לדעה וגם לטובה. אמנון ואשתו נמצאים בהליכי גירושין. הם פרודים. כל הסיפור הזה הוא מאבק של כוחות, מי ינצח, מי יקדים...

הפאראדוקס כאן הוא שברדי-כלל נהוג הגבר להקדים ולסנות לבית-הדין הרבני, בעוד האשה מניסה להקדים אותו ולהקטיר את הדין לבית-הדין המדי חרזי. הפעם דווקא בית-הדין הרבני, "הכנסי" לגבר! נכון, ברדי-כלל עדיף לגבר שהדיון יתנהל בבית-הדין הרבני. הפעם זה נראה באמת כבומרנג, אבל חכי...

מה קורה הלכה למעשה? ניתן לאכוף צו מזוה שכוזה?

אם אני מנסה לשחזר תקדימים, רוב הצווים החריגים האלה היו צוויי-ביניים. ברדי-כלל, אלה הם צווים שהם חלק ממאבק הגירושין בין הגבר והאשה. על פי רוב, הם מגיעים לפשרה. הרי מה מותרת במיקר גירושין? בני-הזוג מסתובבים, מי תובכים, מקטרים זה את זה, מטרידים זה את זה, עד שהם מתפשרים.

ולפני הפשרה המיוחלת, מה יקרה לוורדה ולי-אמנון?

בינתיים קיימת הסכמה שבשתיקה עם עורך-הדין קניר (פר) קליט אשתו של ז'קונט) שהם לא מפעילים את הצו. ישנן שתי